

ROMANA GOLD

Lucy Ellis

Pénzért nem kapható

Margaret Way

Sötét angyal

Kathryn Ross

Szívből, igazán

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Books S.A. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői, színhe-lyei és történései kitaláltak. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal, illetve üzleti vállalko-zással, eseménnyel vagy hellyel való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Har-lequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

© Lucy Ellis, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

Eredeti címe: *Innocent in the Ivory Tower (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Gaáli István*

© Margaret Way Pty., Ltd., 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

Eredeti címe: *The Cattle King's Bride (Harlequin Mills & Boon, Romance)*

Magyarra fordította: *Fejes Zsuzsa*

© Kathryn Ross, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

Eredeti címe: *A Latin Passion (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Várnai Péter*

Nyomtatásban megjelent: *a ROMANA GOLD 6. számában, 2014*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-926-1

Kép: iStockphoto

- *Kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584
- *E-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat:* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Lucy Ellis

Pénzért nem kapható

1. FEJEZET

Alessandro Tremante nyugtalanul járkált fel-alá jachtjának tárgyalójában, aztán végül mégis felnyitotta az asztalon heverő újságot.

Először meghagyta az embereinek, hogy egyet sem akar látni a balesetről szóló ezernyi híradás közül, amikor azonban túljutott az első sokkon, képtelen volt figyelmen kívül hagyni a médialármát. De még sok elintéznivalója volt, mielőtt időt szánhatott volna rá, hogy meggyászolja legjobb barátját és annak feleségét.

A balesetet az újabb botrányok már a második oldalra szorították, ahol egy kép ábrázolta Leonardót és Alice-t. Mellettük egy autóröccséről készült fotó. A '67-es Aston Martinból nem maradt más, mint egy halom fémhulladék. Az utasoknak esélyük sem volt.

A szöveg megemlítette Alice modellkarrierjét, valamint Leonardónak az ENSZ-ért folytatott fáradhatatlan munkáját. Alessandro sietve átfutotta a sorokat, és akkor szeme megakadt egy néven: Lorenzo Colei.

Azzal, hogy ezt a nevet nyomtatásban látta, feketén-fehéren, egyszeriben valósággá vált, ami eddig csupán rémálomnak tűnt számára. Szerencsére fotót nem közöltek a fiúról.

– Alessandro?

Bosszankodva megfordult. Az első pillanatban nem jutott eszébe aktuális szeretőjének a neve.

– Szia, Tara! – köszönt azután.

A gyönyörű modell, ha észre is vette a tétovázását, nem adta jelét.

– Mindenki rád vár, drágám. – A nő odalépett hozzá, és kivette a kezéből az újságot. – El sem kellene olvasnod ezt a szemetet. Menj ki, és mutasd meg mindenkinek, hogy rajtad nem fog ki ez a szerencsétlenség.

Végül is igaza van, gondolta a férfi; de valami összetört benne. Érzéketlennek mondták, és ez nem volt

teljesen légből kapott vélemény. Soha életében nem ejtett könnyet másokért. A gyerekre gondolva azonban, akinek a neve szerepelt az újságban, súlyosabb teher nyomta a lelkét, mint azelőtt bármikor.

Lorenzo – egyedül, árván.

Íme a „szerencsétlenség”, ahogy Tara nevezte.

– Csak hadd várjanak! – Mint feszült lelkiállapotban mindig, olasz akcentusa most is erősödött. – Miért ez a ruha van rajtad? Nem koktélparti lesz, hanem családi összejövetel.

Tara fölnevetett.

– Család? Ezek az emberek nem rokonaid. – Egy lépéssel közelebb ment, és karját a férfi derekára fonta. – Benned annyi a családi érzés, mint egy játék mackóban. – Félig lehunytt szemhéja alól csábító pillantást vetett felé. – Nem szeretnél játszadozni velem?

A szex volt az utolsó, amihez Alessandrónak most kedve volt, és ez már hétfő óta tartott, azóta, hogy asszisztense, Carlo Santini kora reggel közölte vele a felfoghatatlan hírt. Utána úgy érezte magát, mintha valami feneketlen, sötét lyukba zuhant volna. Teljesen egyedül volt.

Ettől a nőtől én többé nem akarok semmit, suhant át a fején. Kibontakozott az öleléséből, eltolta magától, és az ajtó felé fordította.

– Kifelé!

Tara nem számított rá, hogy a férfi kirúgja – legalábbis nem ilyen hamar.

– Danninak igaza van, tényleg érzéketlen rohadék vagy!

Alessandro nem tudta, ki az a Danni, de nem is érdekelte. Azt akarta, hogy Tara tűnjön el – ebből a szobából és az életéből.

Nyugalomra vágyott, és arra, hogy megint ura legyen a helyzetnek. Legszívesebben visszaforgatta volna az időt, egészen vasárnapig.

Kifelé menet Tara rápillantott a válla fölött.

– El sem tudom képzelni, hogyan akarsz pont te fölnevelni egy gyereket.

A férfi a gondolataiba merülve bámult ki a panorámaablakon. Aztán megemberelte magát. Sok dolog várt rá: utasításokat kell adnia Carlónak, és föl kell vennie a kapcsolatot Lorenzóval, barátja kétéves kisfiával.

– Aludj, kicsim, aludjál – énekelte meleg hangján Maisy. Ott állt a gyerekágy fölé hajolva, amelyben Lorenzo aludt rózsás arccal.

A lány csendben fölállt, és körülnézett a gyerekszobában. Minden a helyén. Lábujjhegyen kiosont a szobából, és behúzta maga mögött az ajtót. Lorenzo bizonyára kevéssel éjfél utánig aludni fog. Neki pedig marad ideje, hogy megvacsorázzon, és ő is ledőljön egy kicsit – amire az elmúlt harminchat órában igencsak kevés alkalma volt.

Az alagsori konyhában lámpa égett. Valerie, a Colei család házvezetőnője hagyta úgy a munkaasztal fölött, és készített neki egy adag sajtos makarónit, amelyet Maisy most hálásan megmelegített a mikróban.

Valerie nélkülözhetetlen segítséget jelentett számára a héten. A baleset híre akkor jutott el Maisyhez, amikor éppen a bőröndjét csomagolta a nyaraláshoz. Mintegy kábulatban tette helyére a kagylót, leült, és tíz percig képtelen volt gondolkodni. Aztán felhívta Valerie-t.

Azóta majdnem változatlanul folyt tovább az élet. A házvezető nő szokás szerint minden reggel eljött, este pedig visszatért a családjához, Maisy ezalatt gondoskodott a védencéről. Félt, hogy a gyerekek a szüleiről talál kérdezősködni, de eddig szerencséjére nem tette.

Senki nem jelentkezett a kisfiúért. Alice-nek már csak az anyja élt – öregek otthonában –, Leonardo családjáról pedig Maisy semmit sem tudott. Így végül minden maradt a régiben a London előkelő negyedében álló ház falai között – leszámítva a sajtót, amely pár napra ostrom alá vette. Amikor az újságírók megpróbálták az ablakon át bekémlelni, sőt a pincén keresztül bejutni, Valerie az összes ablaktáblát bezárta, Lorenzo már csak a magas falakkal elkerített hátsó kertben szívhatott friss levegőt. Azóta a közérdeklődés alábbhagyott, és elvonult a horda.

Maisy röviddel Lorenzo születése előtt költözött Coleiékhoz, ami mindenki számára előnyösnek bizonyult. Mivel Leonardo és Alice gyakran volt úton, a lány megszokta, hogy hosszú ideig egyedül legyen a gyerekekkel. Ezen az estén mégis nagyon magányosnak érezte magát. Túl csöndesnek tűnt a ház, még a

mikró csilingelésére is összerezzen.

Szedd össze magad, szólalt meg egy belső hang; vett egy edényfogó rongyot, és az ételt a helyiség közepén álló nagy faasztalra vitte. Tűnődve tologatta a tésztát a villájával. Lelki szemei előtt látta Alice-t, aki egy hete még ugyanezen a helyen ült, és a fiáról készült képben gyönyörködött.

Első találkozásukra is pontosan emlékezett. Ő maga duci kis stréber volt, akit azzal bízott meg a St. Bernice igazgatónője, hogy ismertesse az iskola házirendjét a sovány és nyúlánk Alice Parker-Stone-nal. Alice akkor még nem tudta, hogy Maisy ösztöndíjjal jutott be az előkelő lányiskolába, és ez a tény a későbbiekben sem zavarta. A két kívülálló – Maisy a származása, Alice a magassága miatt – a legjobb barátnők lettek.

Két év után Alice otthagyta az iskolát, hogy New Yorkban modellkedjen, és a kapcsolatuk megszakadt.

Az évek során Maisy is előnyére változott. A babaháj leolvadt róla, megnyúlt, és nőies formája lett. Az érettségi után beiratkozott az egyetemre, de még az első szemeszter előtt ki is iratkozott. A magazinokban mindig elolvasta az egykori barátnőjével kapcsolatos legfrissebb pletykákat. Kettejük közül mégis Alice volt az, aki a másikat felismerte, amikor véletlenül összefutottak a híres londoni Harrods luxusáruházban.

A szőke bubifrizurás, körömcipős, elegáns nő átölelte vékony karjával, és úgy örvendezett, mint egy tinédzser – egy terhes tinédzser. Három hónap múlva Maisy a Lantern Square-en lakott, és gondját viselte az újszülöttnek meg a kétségbeesett anyának. Alice súlyos gyermekágyi depresszióban szenvedett: sokat sírt, és öngyilkosságot emlegetett. Mihelyt jobban lett, menekült a házból, ha csak tehetett. Nyilván senki nem szólt neki, hogy az anyaság élethosszig tartó kötelezettség, nem pedig állás, amelyet fel lehet mondani.

Maisy szomorúan tolta félre a csaknem érintetlen tányért. Alaposan megsiratta barátnőjét és az elárvult Lorenzót, de mostanra elapadtak a könnyei.

Jó is volt így, mert fontosabb dolgok foglalkoztatták. Bármelyik nap beállíthat Leonardo családjának egyik ügyvédje, és elveheti tőle a kisfiút.

Nálam nem fogják hagyni, gondolta csüggedten. Kétségbeesésében még az is fölmerült benne, hogy megszökik. Na de aztán? Munkája nem volt, egyetlen tehetsége abban állt, hogy másoknak gondját viselte. Szívből szerette a kisfiút, Lorenzo jelentette számára a családot – a gyerekek pedig ő. Találnia kell valami módot, hogy vele maradjon. Esetleg annak, aki Lorenzót magához veszi, szüksége lesz dajkára.

Nyugalmat erőltetett magára, és újra maga elé húzta a tányért. Holnap majd körülnéz hozzátartozók telefonszáma után Leonardo dolgozószobájában, és kapcsolatba lép velük.

E pillanatban valami felriasztotta borús gondolataiból: mozgást érzékelt a szeme sarkában.

Valaki volt a házban! A lány feszülten fülelt.

Ekkor két, sötét öltönyös férfi rontott be a szomszédos kamrából, három a lépcsőn jött lefelé, két másik a kertre nyíló ajtón hatolt be a házba. Maisy ijedtében kiejtette a kezéből a villát, vigyázva felállt, és botladozva hátrált.

A betolakodók egyike ráparancsolt:

– Kezeket a tarkóra! Feküdjön a földre!

Egy fiatalabb férfi félretolta az előbbit, és rövid utasítást adott olaszul. Maisy sóbálvánnyá meredve, tátott szájjal bámult rá.

– Beszélj angolul, Alessandro – mondta egy harmadik, szintén félelemkeltő férfi.

Ez biztos az olasz maffia, villant át a lány agyán, és amikor a fiatalabb férfi elindult felé, ösztönösen cselekedett.

Megragadta az egyik széket, és teljes erőből nekijáította.

2. FEJEZET

– Talán jobb lenne holnapig várni – vélekedett az asszisztense, Carlo Santini, de Alessandro hallani sem akart róla: ő elvből nem szokott várni.

Amikor behatoltak a házba, rögtön észrevette, hogy nem változtatták meg a biztonsági kódot; aztán a szokatlan csend tűnt fel neki. Éjfélre járt, és a szobák kihaltak látszottak. Óvatosan leosont az alagsorba, ahonnan halvány fény szűrődött ki a lépcsőházba. Rábízhatta volna a testőreire az épület alapos átkutatását, ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy személyesen mérje fel a helyzetet, hiszen a keresztgyerekéről van szó.

A konyha félhomályában magányos alakot látott a tányérja fölé hajolni. Személyzet tehát van a házban – ez jó. Az a valaki láthatóan érzekelte a jelenlétét, mert fölemelte a fejét, és hallgatózott.

Rögtön ezután feltépték a teraszajtókat, testőrök rontottak be, majd újabbak jöttek a lépcsőn lefelé. Azt, hogy ezek az emberek elsősorban az ő biztonságát szolgálták, nem tudhatta az illető – egy fiatal nő. Úgy reagált, mint akit darázs csípett meg: hozzávágott egy széket, és lebukott az asztal alá, ahol a lehető legkisebbre kuporodott.

Alessandro szitkozódva tolta félre a súlyos bútordarabot, előhúzta alóla a lányt, aki ütve-rúgva védekezett.

Sem a káromkodása, sem a csitítgatása nem tudta lecsillapítani a lányt. Alessandro csak egy idő után vette észre, hogy olaszul beszél.

– Nyugodjon meg – ismételte lassan és érthetően, immár angolul. – Senki nem akarja bántani.

Maisy meglepetten emelte föl a fejét, és most először nézte meg alaposan a férfit. Kék szeme volt, melyet sűrű, sötét pillák fogtak közre. Kiugró pofacsontja, sasorra, erőteljes álla egy római nemes külsejét kölcsönözték neki.

Miközben a lány igyekezett szabadulni a szorításából, orrát megcsapta a férfi arcszeszének illata.

Maisy szép lassan kezdte felfogni, hogy az idegen nem akar neki rosszat. Harciassága alábbhagyott, és furcsamód erős vonzalmat érzett a férfi iránt.

Alessandro megérezte a változást. A lány már nem védekezett, hanem mintha a következő lépésre várt volna. Habozva leültette az egyik konyhai székre, és egyik kezét a vállára tette, hogy ne tudjon felugrani. Tartott tőle, még elkapnák a biztonsági emberei, és durván bánnának vele. Nem vizsgálta az okát, miért keltette föl benne a védelmező ösztönt ez a lány; ahhoz túl kimerült volt. Napok óta alig aludt, és türelmetlenül várta, mikor találja meg végre a gyereket.

– Beszélj velem! – utasította Carlót, és levette a kezét a lány válláról.

A vigasztaló érintéstől megfosztva Maisy mindjárt magányosnak érezte magát. Zavartan nézett a férfira, aki odalépett hozzá, és szertartásosan meghajolt előtte. Alacsonyabb, vékonyabb és körülbelül tíz évvel idősebb volt a másiknál.

– Jó estét, *signorina!* Bocsássa meg a váratlan látogatásunkat. A nevem Carlo Santini, Alessandro Tremanténak dolgozom.

Ennyi a mondanivalótok? – dühöngött magában Maisy, és némán a fiatalabb felé fordult, aki mobiltelefont húzott elő a zakójából, és a jelek szerint SMS-t olvasott.

– Próbáld spanyolul! – szól oda az idősebbiknek.

Carlo újból bemutatkozott, spanyolul, olaszul, sőt még lengyelül is, ha a lány nem tévedett; eközben Maisy újra meg újra a másik férfi felé fordult. Nyilvánvalóan ő volt a csapat vezetője, sugárzott belőle a magabiztosság és az önfegyelem. Amikor a karjában tartotta, Maisy még valami mást is érzett...

Megborzongott. A férfi felpillantott; átható tekintetétől a lánynak kihagyott a szívverése.

– Angol – állapította meg hirtelen, és visszatette a mobiltelefont. – Árulja el, hol a kisfiú.

Maisy arca színtelenné vált.

Alessandro káromkodott egyet magában, de most nem volt ideje finomkodni és tapintatoskodni. Ha nem kap rögtön választ, elveszíti a türelmét.

– Magammal viszem Leonardo Colei fiát. Vezessen oda hozzá!

– Nem! Mégis mit képzelsz magáról?

A férfi nem volt hozzászokva az ellenkezéshez. A kiscica próbálgatja a karmait, gondolta, és akarata ellenére tiszteletet érzett... meg egy árnyalatnyi vágyat.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Alessandro Tremante, Lorenzo törvényes gyámja.

Maisy egy pillanatig fürkészte. Atletikus testével, sötét, rövidre vágott hajával és vonzó, határozott vonásaival megtestesítette az ideális férfit.

Örülj, hogy végre valaki felelősséget vállal Lorenzóért, intette magát, de közben gombóc nőtt a torkában. Nem hagyhatja, hogy elszakítsák a gyerektől! Ami annyit jelent: bárhová is megy ez az ember, kénytelen lesz őt is magával vinni – és ezt az értésére kell adnia. Enyhe émelygés fogta el, és rájött, hogy a félelem az oka.

A jelek szerint a férfi úgy vélte, elmondta a lényegét, mert megfordult és elindult a lépcsőház irányába.

– Várjon! – kiáltotta rémülten a lány, de az olasz nem reagált.

Maisy felpattant és utánaeredt, azt magyarázva, hogy nem szabad felkelteni Lorenzót. A férfi oda sem figyelt rá.

A lány csak a gyerekszoba előtti lépcsőpihenőnél érte utol.

– Álljon meg, kérem! – Azzal két karjával sietve átfogta a derekát.

Alessandro megtorpant, Maisynek viszont nem sikerült idejében fékeznie, teljes erejével a férfinak csapódott. Hogy el ne essen, belékapaszkodott.

Kifulladásra, ziláltan az arcába hulló fürtökkel, kipirult arccal határozottan csinosnak látszik, vélekedett Alessandro – és egyértelműen kétségbeesettnek.

Nem az én bajom, gondolta. A lány tudja, kicsoda ő. Játszik vele, vagy egyszerűen csak zavarodott? Mindegy! Rendületlenül ment tovább, miközben a lány nem mozdult. Egyszer csak szakadó szövet hangja hallatszott.

Maisy rémülten meredt a férfi zakójára, amelynek csücske a kezében maradt. Az egyik varrás mentén repedt meg, amikor a férfi nekiindult.

Alessandro megállt, döbbsen bámolt a lányra. Maisy kihasználta a meglepetését, elsuhant mellette, és elállta a gyerekszobához vezető utat.

– Csak akkor láthatja Lorenzót, ha elmagyarázza, mi folyik itt.

– Az összes tényt ismeri. Én vagyok a gyámja. Menjen az útból!

– És ha nem megyek? Akkor hívja az egyik gorilláját? – Egy belső hang óvatosságra intette Maisyt.

Ezzel a módszerrel aligha fogja meggyőzni, hogy ő a megfelelő társaság a férfi gyámfiának, de ingerelte a fölényeskedő fellépése. Elvégre nem a saját házában tartózkodik, Lorenzo nem a saját fia, ő pedig nem lábtörő!

– Maga itt a szakácsnő? Vagy a takarítónő? Nem vagyok hozzászokva, hogy magyarázkodjak a személyzet előtt.

– Én vagyok a bébiszitter. – Ez elég közel járt az igazsághoz.

Alessandro szitkokat suttogva, bizalmatlanul nézett rá.

– Mért nem mondta mindjárt az elején?

– Mert nem tudtam, mi folyik itt.

Ez a magyarázat még az ő fülében is gyöngének hangzott, de azt mégsem vallhatta be, hogy: „Amikor a karjában tartott, mindenről megfeledkeztem”.

Idegesen megnedvesítette a nyelvvel a száját, és mind a százhatvanöt centijével kihúzta magát.

– Elvárom, hogy magyarázza nekem a szándékait. – A hangja feszülten csengett, és a szokásosnál magasabban. Nem hitte, hogy a férfi válaszra fogja méltatni, és valóban inkább úgy látszott, mintha az olasz meg akarná ragadni és jól összerázni.

Ekkor a gyerek sírni kezdett.

– Lorenzo! – kiáltották egyszerre.

Maisy figyelmeztető pillantást vetett a szemközt álló betolakodóra. Próbálja csak meg félretolni!

A férfi habozott, ő pedig élt az alkalommal. A gyerekszobához futott, a másik a sarkában. Az ajtónál a lány egy pillanatra megállt és hátrafordult. Megint összeütköztek; Maisy megborzongott.

Ha folyton megérintem, még azt fogja hinni, akarok tőle valamit, futott át az agyán.

– Maradjon itt, Lorenzo fél az idegenektől – rendelkezett, miközben próbálta megőrizni a hidegvérét.

– Rendben.

Maisy kinyitotta az ajtót. Az éjszakai lámpa fényében látta, ahogy a kisfiú a rácsos ágyban áll, arca kivörösödött a sírástól. Amint a lányt észrevette, elhallgatott, kis karját felé nyújtotta, és azt kiáltotta:

– Maisy!

A lány nyögve emelte föl. Korához képest a gyerek elég nagy volt, nemsokára el sem bírja. Egy fotelba telepedett le vele, és gyöngéden ringatni kezdte a karjában.

Alessandro az ajtóból nézte őket, furcsamód meghatottan a látványtól. A nő teljesen fesztelennek tűnt, amilyen ő sohasem tudott lenni a kisgyerekekkel. Bizonyára a természetüknél fogva anyáskodó nők közé tartozik – nem mintha Alessandro sok ilyet ismert volna.

A gyerekek nem érdekelték. Még a keresztfiát, Lorenzót is csak egyszer látta: a keresztelőn.

– Nem tudtam, hogy ilyen... kicsi – jelentette ki halkán, nehogy megijessze a fiúcskát.

A gyerek kíváncsian fölemelte a fejét, és Maisynek csak most tűnt fel, hogy a férfi mély hangja az enyhe olasz akcentussal mennyire hasonlít Leonard Colei hangjára.

– Papa? – kérdezte bizonytalanul Lorenzo.

– Nem, ez nem a papa. – Maisy alig tudta kimondani ezeket a szavakat.

Alessandro lassan közelebb lépett, és leguggolt a fotel mellett.

– Szia, Lorenzo! Én Alessandro vagyok, a keresztapád.

Ebben a pillanatban Maisy visszaemlékezett: mivel lázas betegen feküdt, elszalasztotta Lorenzo keresztelőjét. Este a helyettes bébiszitter lelkendezve, részletesen beszámolt neki a dögös Alessandro Tremantéről.

– Tegyen róla, hogy újra elaludjon. Odakint megvárom – parancsolta a férfi, és a lány azt kérdezte magában, vajon szokott-e egyáltalán bármit is udvariasan kérni.

Amikor Maisy hosszú idő múlva kijött a gyerekszobából, a ház megint olyan csöndesnek és üresnek tűnt, mint azelőtt. A biztonsági embereknek nyomát sem látta. Megállt és fűlet.

– Itt vagyok – hallott egy hangot a saját hálósobájából, amely Lorenzóéval szemben helyezkedett el. Odament, és megtorpant a küszöbön. Alessandro az ablaknál állt.

– Foglaljon helyet! – utasította.

– Inkább állok.

– Leülni!

Maisy tiltakozó dünnögéssel a keskeny ágyra ereszkedett, mialatt Alessandro fel-alá járkált a szobában. Zabolátlan energiája nyugtalanította a lányt.

Alessandro a gondolataiba merülve végigsimított az állán. Zavarban volt. Négy napig egyhuzamban – olyan sokáig, mint még soha felnőttkorában – eszébe sem jutott a szex; ám azóta, hogy ezt a nőt a karjában tartotta, ez a téma uralkodott a gondolatain.

A joggingruha éppenséggel nem emelte ki a lány alakját, de a férfi kitapintotta vékony derekát, csípője lágy hajlatát. A melle bizonyára telt, copfba fogott haja hosszabb, mint gondolná. Beletúrhatna a kezével, miközben az ajkát kóstolgatja...

Frusztráltan rázta meg a fejét. Valahol azt olvasta, a halál és a szerelem kéz a kézben jár. Leonardo halott, őrá hárult a felelősség a fiáért – és rendszerint komolyan vette a kötelességeit. A szex gondolata egy *igazi* nővel, nem holmi kikent-kifent, mesterkéltséggel... Ezen a nőn még smink sincs, és nem is szorul rá. A bőre finoman és simán fénylik, a haja pedig...

Maisy hirtelen felállt.

– Mr. Tremante!

– Alessandro.

– Akkor Alessandro.

A lány mély lélegzetet vett, egyértelműen beszélni készült.